

Никой наоколо нѣмаше, — тя се рѣши, най-послѣ, и тръгна на ловъ. . .

Пъргаво отъ стѣпало на стѣпало припкаше тя нагорѣ по стѣлбата и се доближи до гнѣздото...

Изведнажъ се разнесе пронизителенъ, рѣзъкъ писъкъ, — и старата ластовичка, като стрѣла, полетѣ къмъ гнѣздото. Малкитѣ измъкнаха главички и запищѣха едно прѣзъ друго, като че ли се оплакваха отъ лошата котка. . . „Риска“ вече протѣгнаше кракъ къмъ гнѣздото, когато старата ластовичка изведнажъ се хвърли върху котката и я удри съ крила и клювна по главата; отхвъркна на страна и отново се хвърли отзадъ върху ѝ и я щипна за ухо. . . Въ това врѣме съ остъръ писъкъ долетѣ и другата ластовичка и сжщо се нахвърли върху котката. . .

Азъ гледахъ, какъ „Риска“ бѣ настърхнала и въртѣща глава налѣво, надѣсно и никакъ не можеше да хване ластовичкитѣ. А тѣ хвърчеха около ѝ и пронизително пищѣха. . .

„Риска“ започна да се връща заднишкомъ надолу изъ стѣлбата, отначало полека, стѣпка по стѣпка, а послѣ се обърна, скочи на земята и се скри задъ кжщата.

Ластовичкитѣ зачуруликаха по силно, по весело, като имъ приглашаха вече и малкитѣ изъ гнѣздото.

Всичко това до сълзи ме трогна.

Азъ отидохъ и магнахъ стѣлбата. Страхувахъ се да не би прѣзъ ношѣта котката да нападне спящитѣ птиченца.

Дѣдо Алеко.